

Читалище

съвременна

брой 63, май 2014

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

1150 години от рождението на цар Симеон I Велики

За Симеон книголюбеца

Проф. Донка ПЕТКАНОВА

Времето на княз Борис Покръстителя и на Симеон е документирано от три групи писмени паметници: 1. Латински, 2. Византийски и 3. Старобългарски. Отдавна учените се занимават с тези паметници, като се опитват да разграничат преувеличеното от реалното, субективното от обективното. В днешната кратка сказка, като изхождам от научните констатации, ще спра вниманието си на образа на Симеон като образована личност, играла важна роля в културното развитие на България.

Симеон управлява от 893 до 927 г., т. е. 34 години (†27 май). Той е роден през 864 година. Името му е библейско, от еврейски произход и означава „молитва“. Смята се, че е роден след акта на официалното покръстване, затова е кръстен с библейско име. Първоначалното си образование получава най-вероятно

Цар Симеон

Художник проф. Димитър Гюдженов

в Плиска, а след като навършва 14 години, е изпратен да се учи в Константинопол. Изучава първия цикъл от т. нар. „Стълбица на учеността“, който включва граматика, поезия и риторика. След това постъпва в Магнаурската школа, където изучава гръцка литера-

тура, аритметика, астрономия и музика. Така той усвоява добре както християнската философия, така и знанието на старогръцката античност.

За това свидетелства германският посланик в Цариград Луидпранд и го потвърждава цариградският

патриарх Николай Мистик, който в едно писмо до Симеон казва: „Зная, че ти напояваш прекрасната си душа със живоносната вода на учението на блажения апостол, че ти любознателно прочиташ книгите на древните“. Епископ Луидпранд съобщава и следния важен факт: „...като изоставил научните си занимания, той се отдал, както казват, на свято подвижничество“, т. е. станал монах. С основание се предполага, че Борис е подготвял своя трети син, кой според законите не е имал право да наследи трона, за духовен глава на България.

Когато се завръща в Плиска, Симеон заварва там намерилите убежище в България Кирило-Методиеви ученици. В манастира, в който постъпва – не се знае точно кой, – по всяка вероятност има пряка връзка с тези ученици – главно с Климент и Наум, които го запознават със славянската писменост.

На стр. 5

„БЕЗГРАНИЧНО ДА ОБИЧАМ ЗНАМ...“

Проф. Милена ЦАНЕВА

На пръв поглед като че ли няма нищо по-лесно от това да разкажеш за своята майка. Но всъщност е трудно. На първо място поради това, че застанал пред образа на майка си, ти неволно се връщаш към ролята на дете. Затова аз няма да се опитвам да изградя пред вас някакъв цялостен портрет. Ще разкажа накратко само нещо от това, което знам за произхода и биографията на майка си.

Като дете много обичах мама да ми разказва за нейния род, чиято история красноречиво се преплита с историята на България. Самата тя като малко дете много обичала да слуша този разказ, главно от жеравненската си баба Пенка, на която е кръстена. Въпреки че е била шест-седемгодишна, когато тя починала, майка ми помнеше с подробности нейните опетизирани във фолклорен дух разкази за Жеравна, за Балкана и за нашите родови истории, една от които е залегнала в

Йовковите „Старопланински легенди“. (Става въпрос за героинята на разказа „Най-вярната стража“, чийто прототип е била моя отвлечена от турчин прапрапелля).

Учела я баба Пенка и да познава билките, при което силно впечатление направил на майка ми разказът ѝ за билката „бленѝка“ – когато някой пиел от нея, получавал халюцинации и започвал да бленува. Виждайки в това един своеобразен символ на поезията, по-късно мама

избрала названието на тази билка за свой литературен псевдоним.

Пак първо от баба си Пенка научила мама и историята на своите родители. По време на Освободителната руско-турска война нейният баща – Денъ Манев от Търново, тогава двадесетгодишен, постъпва заедно с братовчед си доброволец в българските опълченски дружини и участва в големите боеве при Шипка и Шейново.

На стр. 3

МАРАТОН НА ЧЕТЕНЕТО

Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ с партньорството на Район „Триадица“ и финансовата подкрепа на Столична община – Дирекция „Култура“, организира и проведе на 16 април 2014 г. в Просветна зала МАРАТОН НА ЧЕТЕНЕТО, посветен на 23 април – Международния ден на книгата. Маратонът продължи цели шест часа – от 10 до 16 часа. В него взеха участие Панчо Панчев – Дядо Пънч, Димитър Кралев (10,30–12,30 ч), Елена Алекова (13,00–14,00 ч), Надежда Захариева и Калин Терзийски (14,00–15,00 ч), Донка Петрунова (15,00–16,00 ч). В ранните часове на срещите с Дядо Пънч и Димитър Кралев присъстваха деца от детските градини в Район „Триадица“ СО, а водеща на тези срещи беше актрисата Вера Среброва.

Учениците от различни училища в района също активно се включиха в програмата. Най-заслужилите си тръгнаха с награди – най-новите книги на поканените писатели.

Най-сериозна сред „маратонците“ бе Силва Аврамова, зам.-кмет на Район „Триадица“. Тя откриваше всяка среща с писателите, въвеждаше децата и учениците в атмосферата на проявата и заедно с организаторите присъства от началото до края на маратона.

МАРАТОНЪТ НА ЧЕТЕНЕТО е една от многобройните прояви, които се провеждат в подкрепа на София и Югозападен регион за Европейска столица на културата 2019 г.

Снимки на стр. 6

НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ – ГОСТ НА ЧИТАЛИЩЕТО

На 19 май 2014 г. от 18 часа в „Студио 5“ при Националния дворец на културата Литературна гостоприемница с Надежда Захариева ще представи новата поетическа книга на Недялко Йорданов „Не остарявай любов“. Във музикално-поетическата вечер ще участват Ивана Дждежева и Хайгашот Агасян.

Още – на стр. 2

РАЗЛИЧНИ ИСТОРИИ

НИКОЙ ДА НЕ РЕЧЕ КАК СЪМ, АМИ КАК ЩЕ СЪМ

Крис увече Солон В сокровището свой и му каза своето имене, а чи го попита: дали ще ся намери на светът някой человек по-блажен и по-благополучен от него. А Солон отвеща: Виждам, царю, чи много чест и слава, и имене имаш, но не мога тя назова блажена, доде не умреш благополучно. Като чу царят тези речи, присмя ся Солону и му рече, чи не разбира, що е благополучие. Подир малко Время дигна бой (дженк) срящу него Киру, персийският цар, та го победи и го улови жива, ачи повеле да го мучат и най-сетне да го изгорят пред сичкият народ. Тогази Крис, като го Возносяха обвързана да го изгорят, смисли Солонвите хорати и начена да вика високо: О, Солоне! Солоне! Солоне! Като чу това Киру, повеле, та го привегоха пред него и го попита, защо вика тъй. А Крис му приказа своята история. И Киру, като я чу, умилостиви ся на него и го отпусти и през сичкият си живот го има на почет, защо му гоиде на умът колко непостоянно е человетеското состояние.

Из шестия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

ХАЙДЕ ДА СЕ ВЛЮБИМ...

Недялко ЙОРДАНОВ

НА ИЗХОДА

Това е зимната любов... Притихнала и побеляла...
Не иска да стои на топло във пращия уютен дом.
Това е зимната любов... Как се измъква крадешком,
за да докаже, че е още... че въобще не е умряла...

Това е зимната любов... Без шал, без шапка... Гологлава...
Върви по ледените улици... В току-що падналия мрак...
Внимавай, миличка... не бързай... Ще паднеш...
Ще си счупиш крак...
Но тя – прекрасна – продължава...
Но тя – безумна – продължава...

Това е зимната любов... По пътя... Сетната отсечка...
Тя знае... Няма да дочака... Тя не желае пролетта.
Прибира се... Вратата скръзва... И ето я – сама в света...
Премръзнали ръце протяга над топлата бумтяща печка.

Това е зимната любов... Последният сезонен цикъл...
И ето я отново във... И ето я отново хард...
Сега е още януари... Остава времето до март...
Ослушва се... Мълчат отгоре... И никой Там не я е викал.

Това е зимната любов... Прозвънва бялата природа...
И нещо тупва на земята... Замръзнал от студа врабец.
И тя със стария си палец натиска черния звънец...
И с детско любопитство чака... На изхода...
А всъщност – входа.

ПИЕСА

Май че пиесата свършва... Вече изгря миманс...
Моята спяща царкиня... Моят последен шанс...

Никак не ми отива... Зная... Сюжетът е стар...
Принципен принц ли изгря... Или пък немошен цар?

Бяха... Сега на финала толкова смешни са те.
Няма обратна спирала... Глупаво старо дете...

Време е... Никак не вярвам... Свършва пиесата... Факт!
Моята спяща царкиня... Моят последен антракт...

После отново завесата... Старият вечен сюжет...

Тя – главна роля... Аз публика... Там от небесния ред...

СЪНЯТ

Сънят... Врата към невъзможност, която тайно се
отключва...

И влизам... Сам съм и единствен... И се омесват във едно
това, което се е случило, с това, което ще се случва...
Вълшебен хляб... И ме замайва вкусът на златното брашно.

Сънят... И влизам тихо в стаята за свиждане със моите
мъртви.

Не се учудвам... Те са истински... Възкръснали... От кръв и плът.
Добре изглеждат... Ето, мама... Баща ми...

Млади и безсмъртни...
Приятелите ми... А мислех, че с тях съм за последен път.

Сънят... И аз... Красив и силен... И любовта ми незаконна.
Театърът... И моят „Хамлет“... Цигара – фас – цигара – фас...
Актьорите... И премиера... Аплодисментите... Поклона...
И нощните заспали улички на стария добър Бургас...

Сънят... Recycle Bin от файлове, изтрити уж, но съхранени...
Надничат в кошчето... Потъват отново в неизвестността...
Сънят... Нечаканите срещи... Сънят... Нетрайните промени...
Сънят... Сълзата на живота... Усмивчицата на смъртта.

ПРОТЕСТНА ПЕСНИЧКА

Момчето със скейтборда и каскета,
момчето от големия протест-
най-якото от всичките момчета –
не беше се целувало до днес.

Не знаеше защо е сред тълпата.
Харесваше му... Просто ей така...
Но ето, сред купона, сред играта
го хвана нежно нечия ръка.

Момчето с коса от осем цвята.
Със обичка... С продупчено носле.
Момчето... Най-яко на земята...
Момчето с най-тънското вратле.

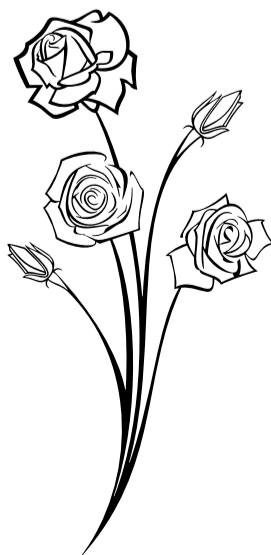
Момчето със скейтборда и каскета!
Момчето от шумния площад!
Ромео! И до него – Жулиета!
Единствени във този мразещ свят.

Избягаха... Далече... Най-далече...
А долу протестираше градът.
И там, в гората... той я разсъблече.
И се топеше върху тях снегът...

Момчето със скейтборда и каскета.
Момчето със цветната коса...
Откриха най-красивата планета
със най-невероятни чудеса.

Но могат ли сега да я заселят.
Да бъдат там за мъничко дори,
когато ежедневно ни разделят
проблеми, грижи, битки и пари?

Момчето със скейтборда и каскета!
Момчето от шумния площад!
Ромео! И до него – Жулиета!
Единствени във този мразещ свят...

ВИК

Какво отчайващо нехайство... Отиде си и този ден.
И нищо... Глупав и изчерпан... От себе си съм отвлечен.

Не ми се пише... Няма смисъл... И кой ли ще го прочете...
Какво съм вече: детски старец... или пък старческо
дете...

О, господи! Несправедлив си! Не се боя... не ме е страх...
Отдавна вече ми е време... Все пак достатъчно живях...

Все пак една любов изпитах... И два живота подарих...
Все пак достатъчно написах... Но нищичко
не промених...

Тук вече няма нищо ново... И скучно е... И всичко знам...
Дори ме мъчи нетърпение... Какво е Там... какво е Там...

Но пак... но все пак... И внезапно... Но как?...
Но въпреки това
един досаден бръмбар бръмва във летаргичната глава.

В ушите... През носа... И хвърква... И аз след него –
сляп и глух...
И си възвръщам постепенно и зрение, и вкус, и слух...

Илюзия... Нали?... Но нека... Макар и кратка... И за миг.
Но нека чуят за последно отново младия ми вик...

Във въздуха... И да остане... Такъв... Тотално замразен...
И някой... Може би... не зная... Ще го открие някой ден...

8 януари 2014

ХАЙДЕ ДА СЕ ВЛЮБИМ

Хайде да се влюбим
като в детска жмичка...
Крием се... Играем
своята игричка.
Толкова гореща...
Толкова студена...
Неосъществима.
Неосъществена...

Хайде да се влюбим
смешно и случайно,
много забранено,
рисково и тайно.
Чуждата квартира...
Всеки те оглежда...
Някаква илюзия...
Никаква надежда...

Хайде да се влюбим
тихо, идеално,
светско, интернетско,
визовиртуално...
Вечер пред екрана
в стаята да зънем,
да си пишем глупости
и да си омръзнем.

Хайде да се влюбим...
Грубо, неприлично.
Само сексуално.
Никак платонично.
Аз във теб... Ти в мене...
Плътно и изцяло.
Не душа в душата –
само тяло в тяло.

Хайде да се влюбим
просто... Като всички...
И да ми наготвиш
зелеви сармички.
Чаша бяло вино...
Ммм... какви са вкуси!
И да те целувам
с влажни, блажни устни.

Хайде се влюбим...
Страстно... Безпределно.
Може и взаимно...
Може поотделно...
Сляпо... Съдбоносно...
Истински... Страхотно...
И невероятно... Дълго...
Доживотно...

Хайде да се влюбим.
Погледи да вперим
към върха... Нагоре...
И да се катерим...
Мили... Остарели...
И да го посочим...
И като го стигнем –
заедно да скочим.

Трябва да се влюбим.
Бог така ни каза.
За да оцелеем
в днешната омраза.
Иначе в живота
всичко ще изгубим.
Трябва да се влюбим.
Трябва да се влюбим.

„БЕЗГРАНИЧНО ДА ОБИЧАМ ЗНАМ..“

От стр. 1

През настъпилата жестока зима бащите на двамата се разтревожават какво е станало с момчетата им и след като разбрали, че частта им е някъде към Котел, тръгват да ги видят. Но когато минават през планината, ги затрупва виелица. Случайно минаващи оттам дървари ги откриват и ги закарват в близката Жеравна, в кафенето на мъжа на баба Пенка (същото онова кафене на „Бърдо“, което описва Йордан Йовков в „Старопланински легенди“). Под грижите на семейството на кафедрния те оздравяват и се завръщат в Търново. Жив и здрав се завръща след Освобождението и дядо ми, въпреки че, както разказвал, шинелът му бил „на решетото“ от куршумите. Когато на останалите живи опълченци предлагат да се заселят на мястото на напуснали Добруджа турци, дядо ми и братовчед му със създадените си вече семейства се установяват в Тутракан. И там дядо ми, който работел като абаджия, си построява къща, която стои и до днес и на която грижовните към историческата си памет тутраканци сега са поставили плоча с маминия барелеф.

Умира обаче жената на дядо ми и той остава сам с три деца. Тогава напълно в духа на тогавашните патриархални нрави баща му го посветвал да се ожени повторно, като отиде да поиска за жена една от дъщерите на грижилия се някога за него и братовчед му кафедрния от Жеравна. И верен на тези патриархални нрави, дядо ми отива в Жеравна и прави предложението си, тъй да се каже, общо – за тази от дъщерите, която го поиска. Харесва го и тръгва с него най-малката. И въпреки разликата във възрастта двамата създават щастливо семейство, в което към вече големичките три деца от първата жена се прибавят и мама и малко по-големият ѝ брат.

За съжаление, този щастлив патриархален живот на семейството, за който майка ми пазеше незабравим спомен, не продължава дълго. Една зимна вечер бащата е убит при неизяснени обстоятелства, а няколко месеца след това най-големият син се самоубива, започва Балканската война и по-малкият брат, 16-годишен, отива доброволец да продължи делото на баща си, а след Междусъюзническата война Добруджа е дадена на Румъния. Останала сама с най-малката си дъщеря, баба ми Калуда решава, че не може да живеят под чужда власт и трябва да се преселят при свекърва ѝ във Велико Търново. И един колар ги прекарва през границата. Когато преминават тази жестоко прокарана през българската земя межда, баба ми коленичи и целува земята, казвайки с облекчение, че сега са отново в България. (Виждате колко живи са били още традициите на Българското възраждане!..)

Тъй че на 14 години майка ми завинаги напуска Добруджа, но цял живот носеше в сърцето си образа ѝ като свой роден край, посрещна като възкресение освободението на Южна Добруджа през 1940 г. и побърза да ни заведе с брат ми да видим родния ѝ град. Покрай нея отблизо видях и разбрах тази своеобразна митологизация, с която в българското национално съзнание са обградени образите на Добруджа и Македония. Неслучайно в поезията на майка ми темата за родния край е едно обособено и емоционално наситено ядро, тя се чувстваше оформена като човек от атмосферата на галената от вълните на Дунава добруджанска земя:

По повод на 115-годишнината от рождението на Пенка Цанева – Бленика, Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира юбилейна вечер под наслов „Незагълхнали въпроси...“ Словото за живота и лириката на поетесата прочете на ст.н.с. д-р Людмила Малинова. Найден Вълчев разказа вълнуващи спомени за поетесата и нейния именит съпруг акад. Георги Цанев (четете на стр. 4), а проф. Милена Цанева, тяхната дъщеря, разказа малко известни факти от семейната история на майка си (четете на стр. 3). Актрисата Станка Калчева изпълни рецитал по стихове на Бленика. Водещ бе Елена Алекова. Цигуларката Румяна Лиркова в музикален съпровод на Майя Райкова (пиано) изпълни барокова музика. Сред присъстващите бяха писателите Надежда Захариева, Велин Георгиев, проф. Елена Огнянова, Петър Караангов, Милена Лилова, Петко Тотев, Петя Цолова, Банко П. Банков, Петрана Колева, Кольо Георгиев, Матей Шопкин, Борислав Бойчев, Павлина Павлова, доц. Ивайло Христов, научни работници от БАН и СУ „Св. Климент Охридски“. Вечерта се проведе на 15 април 2014 г. в Малък салон на читалището.

Снимки на стр. 6

Златото на твоята пшеница
пална в погледа ми златен плам,
от просторите ти без граници
безгранично да обичам знам.

„Дунавска балада“

А Дунавът в поетичното ѝ виждане е сякаш живо същество, одухотворен и дълбоко свързан със съдбините на Добруджа и на България:

За съжаление, майка ми не успя да осъществи замислената белетристична трилогия, която щеше да се казва „Песен на ледовете“ – метафорично название, навеяно пак от спомена за Дунава (разказвала ми е много пъти за своеобразните звуци, които издават топящите се зимни ледове по реката). Първата част на тази основана върху собствения ѝ живот трилогия трябваше да се казва „Край белия Дунав“. И тя написа за нея поредица разкази, които след смъртта ѝ аз събрах и издадох с това заглавие като детска книга. Независимо че реалните имена са променени, всичко в тези всъщност мемоарни разкази, до най-дребните детайли, е автобиографично и възсъздава с колоритни подробности живота в Тутракан преди войните.

На мене ми се е струвало, че животът на майка ми е бил много тежък: на 9 години да загубиш баща си, след това – големия си брат си и родния край, на 16 години да загубиш и майка си и да трябва сама да се бориш с живота, както гласи баналният израз. А тя винаги, когато съм я питала, е казвала: „Аз съм толкова щастлива жена. Толкова щастие е имало в моя живот.“ Беше искрено благодарна на живота за всичко, което ѝ е дал, умееше се да се радва на всеки негов миг, съумя с философско примирение да приеме и неговия неизбежен край.

Изглеждаше тиха и кротка, но всъщност беше смел и горд човек. Когато на 16 години остава без майка и средства, от търновската гимназия, където е сред най-силните ученички предлагат да ѝ издействат социална стипендия. Тя отказва. Спомняше си как заради тази ѝ гордост директорът я нарекъл „нищешанка“. А тя искала никому да не тежи и да не е задължена никому. Продава малкото вещи, които са им останали след бягството от Добруджа и с взетите пари заминава за София да си търси там работа.

В поредицата от сбогувания потърсва любимото си дребничко кученце Левчо, за да се сбогува и с него. Но колкото и да го търси, не успява да го намери. Изпращат я

на гарата, сбогува се с близки и приятелки, настанява се в купето и влакът потегля. И, представете си, именно след като влакът вече е потеглил, изпод седалката на мястото, където е седнала, се измъкна... Левчо! Прегръща го тя, но същевременно изпада в ужас – какво да го прави сега?! Отива сама в непознат град, още не знае къде ще живее, как да помъкне със себе си и куче! Но целият вагон е развълнуван от случката и на помощ идват двама войника, които предлагат да вземат кученцето на село. Няма как да направят друго да направи мама, съгласява се и на своята спирка войниците отвеждат Левчо... Как преданото кученце е усетило, че мама се готви да заминава, и как е разбрало в кое купе ще седне тя никога не може да обясни, а как след това се е оставило да го отведат войниците – не зная, защото на това място мама спираше разказа си. Може би, за да не се разплачем и двете.

В София майка ми си намира работа като счетоводителка в Съюза на земеделските кредитни кооперации. Била отлична математичка и съумявала да се справи със сметките на 600-те съществуващи тогава подобни кооперации, а през лятната отпуска си взела като частна ученичка и последния клас от гимназията. Искало ѝ се да следва математика или физика, но записала славянска филология, именно защото работела и не можела да ходи редовно на лекции. Но не забравила любовта си към математиката. Навярно е единственият, поне у нас, поет, който я е възпял в стихове:

Математика туй е съзвучие,
чиста музика, стих съвършен,
танц на числата, на милионите,
поетически блян въвплътен... .

Из поемата „Пътят към звездите“

Стихове майка ми пишела от малка, по време на войната те били във войнствено-патриотичен дух, след това силно се повлияла от поезията на Пенчо Славейков, а когато идва в София отпечатва във в. „Равенство“ две стихотворения, в които лирическа героиня е освободилата се от своята някогашна потиснатост революционизирана жена. Тя самата не ценеше тези си програмни стихотворения, но навремето те се харесали. Нещо повече – изиграли своеобразна роля за нейната среща с бъдещият ми баща. В деня, когато той се завръща от фронта заедно с оставената в едногодишно заложенчество Българска армия, го запознават с Христо Ясенев и той му казва: „Вижда едно наше

момиче какви стихове е написало...“ и му подава в. „Равенство“ със стихотворението подписано „Пенка Д.“. В същия ден и мама вижда за пръв път баща ми, който говори на митинг от името на завърналите се заложенници. И двамата мислеха, че началото на любовта им е било още в тази първа задочна среща. Някъде след около една година те вече се оженват. И мога да свидетелствам, че и в прозата на семейните делници те бяха запазили романтиката на любовта. Бяха много мили в това отношение. Когато питах мама каква е била като момиче, тя: „А! Аз бях едно обикновено момиче. Баща ти – той беше красавец!“ Когато питах татко, той: „А! Какво бях аз! Майка ти каква беше! Хората не можеха да откъснат поглед от очите ѝ!“ Очите на мама наистина имаха някакъв особен блясък, който се бе запазил докрай.

В семейството майка ми бе заела класическата роля на българката – т.е. бе стожер на семейството, жертвайки заради него много от личните си стремежи. В това отношение споделяше съдбата на повечето жени в нашата страна и самоотвержено носеше на крехките си женски рамене отговорностите на семейство и майчинство, на професия и призвание. Учителстваше – в началото в с. Слатина край София (което днес е столичен квартал, но до което тогава тя трябваше да ходи пеша през полета и ниви), след това – в една софийска гимназия. Грижеше се за домакинство от шест души от три поколения, помагаше на баща ми в редактирането на сп. „Изкуство и критика“ и гостоприемно посрещаше многобройните гости на редакцията. Правеше туршии и точеше юфка, шиеше ми детските роклички... И за стихове ѝ оставаха само късните нощни часове, когато от умора неведнъж заспиваше под светлината на малка нощна лампичка, която зашипваше на книгата или на тетрадката в леглото си, за да не пречи на нашия сън.

А беше спонтанен поет, на когото не бе нужно да се напруга над белия лист. Казвала ми е, че първите ѝ стихове са съзрявали у нея така непринудено, че е имала илюзията, че някой ѝ ги шепне, просто ѝ ги диктува. В началото дори се съмнявала, понеже имаше силна памет за стихове, дали пък не си спомня всъщност нечи чужди творби. За съжаление, не винаги е имала време и възможност дори само да запише звучащият в нея поетичен „шепот“. Разказваше как са напирали в нея стихове, когато шета из къщи, върви към училището, качва се в трамвая, и как техният увличащ я шепот е изчезвал, когато е нямащо възможност да се усамоти.

Бих могла, разбира се, да говоря още дълго за майка си, но мисля, че трябва да свършвам. Това, което тя е искала да каже на хората, го е казала в своите стихове. Като дъщеря аз мога само да потвърдя, че в тях е цялата тя, такава, каквато съм я запомнила – с нейната светла любов към живота и хората, към родината и към родния край.

Безкрайно съм благодарна на Народно читалище „Д-р Петър Берон“ в лицето на, Светла Славеева, негов секретар, за възможността да напомним за поезията на Бленика. Искам да изразя своята сърдечна благодарност и на доц. д-р Людмила Малинова, на поетите Найден Вълчев, Лиляна Стефанова и Елена Алекова, на актрисата Станка Калчева, на музикантите Румяна Лиркова и Рая Райкова за участието в програмата. И на всички, които почетоха присъствието си тази възпоменателна вечер. Благодаря!

СПОМНЯМ СИ С МНОГО ТОПЛИНА

Найден ВЪЛЧЕВ

Читалище „Петър Берон“ госто-приемно продължава и продължава да отваря врати за културни прояви, котленецът Петър Берон от висините през хълмите на времето ни гледа бащински през своето пенсне, раз-листа книги, списания, вестници, чете какви автори и творби са се явявали в Родината ни и радостно се зачудва: – Какви хубави псевдоними има в българската книжнина! Елин Пелин, Калина Малина, Асен Разцветников, Елисавета Багряна, Ран Босилек, Сирак Скитник, Илия Волен, Чичо Стоян, Змей Горянин, Иван Бурин, Павел Вежинов, Радой Ралин, Георги Свежин, Димитър Светлин, Атанас Звездинов...

**Сред тях е и Бленѝка –
българската поетеса
Пенка Денева**

от Тутракан, родила се точно 100 години след Пушкин, взела си име от благата билка бленѝка, която се бере по Еньовден, взела си и име Цанева, защото е съпруга на бъдещия академик Георги Цанев и е майка на бъдещия академик Румен Цанев и на член кореспондента на Българската академия на науките Милена Цанева и е преди тези високи звания авторка на човешка, тиха и светла поезия. А в уютната ѝ къща сме били. И канени, и неканени – от редакцията на списание „Септември“ покрай Фурнаджиев току им се изсипехме, на многобройните Цаневи, вечер след работа и помня добрата усмивка на Бленѝка. Това беше по времето, когато работехме заедно с Христо Радевски, Георги Цанев, Елисавета Багряна, с Никола Фурнаджиев и ние барабар Петко с мъжете – Втъьо Раковски, Любен Дилов, Стефан Продев, Здравко Петров, Станка Пенчева, Любен Георгиев, Тончо Жечев, Елка Константинова, Кръстю Кулумджиев и моя милост. В този дом на улица „Оборище“ до ореха, където се е правело списание „Изкуство и критика“ – редактор Георги Цанев, в което Валери Петров не може да печата, защото се казва Валери Нисам Меворах... и си измисля псевдоним Асен Раковски, където Павел Вежинов иде по „улица без паваж“, но разказва „История в смокинг“, където Валери Петров и Палечко са си намерили едно копче и ако си намерят още три, ще има за цяло кожухче... където Петьо вече си има часовник, но си няма мечта...

Какви имена сътрудничат на „Изкуство и критика“, където в редакционната работа участва и Бленѝка: Христо Радевски, Кирил Цонев, Никола Мавродинов, Атанас Далчев, Георги Райчев, Константин Петканов...

Людмила Малинова с обич и вещи-на отлично обрисова поетесата, за

мен май нищо не остана, ограби ме тя до шушка, но и аз да кажа кратките си думи.

Бленѝка никъде не гърмеше и не трещеше с името си, рядко се появяваше в печата, та и тя като Далчев, като Фурнаджиев за цял живот издаде само няколко стихосбирки. И въпреки това си има свое литературно място, свои литературни почитатели, които помнят нейните „Бяла птица“, „Сребърни ръце“, „Пътят към звездите“. Защото там има един литературен свят, отражение на реалния и мечта за неговата по-съвършена проекция, в който светят такива възхитителни чувства и добродетели като благородство, честност, морал, добрина, вяроност, трудолюбие, нравственост, човеколюбие. Поетесата с порива на пролетните ветрове ще се понесе към родния край, ще им каже:

*Като степните волни табуни
препуснете нататък в галоп,
ето тихия, белия Дунав
с побеляло от мъдрост чело,*

Ще каже на милото на сърцето тутраканско крайбрежие:

*Виж над житата как се дига
и трепка сред простора син
една самотна малка чучулига –
на теб тя пее слънчев химн.*

Людмила Малинова

Проф. Милена Цанева, Румяна Лиркова и Майя Райкова

Бленѝка покриваше в живота си автор и човек и това е такъв привлекателен пример за всички ни. Нейната поезия не познава пози, приумици, фалшове. Стиховете ѝ са прости и естествени изповеди и като мисъл, и като изказ, реплики и рисунки на искрен, открит, честен човек.

Ако си припомним стихотворението ѝ за старицата, за внучето – ще видим двата живота при огнището, ще чуем прекрасното двустийе:

*Ти – без бъдеще, то – без минало,
колко сте си близки в този час.*

**Мъдрост,
художествено обобщение,
гъста и чиста рисунка,
реализъм, светлина**

До тук за литературата. Сега две минути пробег през календара.

Георги Цанев беше един от обичайните професори на Софийския университет. Аз бях студент в юридическия факултет, но покрай приятелите от литературния кръжок „Васил Воденичарски“ прескачах понякога при филолозите на лекции на Георги Цанев, на Петър Динеков. Бях попаднал на лекция, когато Георги Цанев щеше да говори и за Бленѝка. Усмихна се към студентите и каза:

– Сега ще разгърна една малко земетръсна страничка, ще ви чета за Бленѝка, жена ми.

Студентите весело се възбудиха, зашумяха. И той всичко си каза – катедрата си е катедра, конспектът си е конспект, няма мъж и жена, има автор и професор.

Казах, че от „Септември“ сме се изсипвали у Цаневи. Но това беше после, по-късно. Когато на едно заседание в списанието се обсъждаше и мое стихотворение, професор Цанев прочете строфата, аз рипнах:

Найден Вълчев разказва спомените си

Бленѝка почетоха много български писатели и научни работници от БАН

– Но Вие я прочетохте с такава интонация, че смисълът прозвуча обратно...

– А, това искам да ти кажа – рече той, – да го напишеш така, че да няма възможност за обратен прочит.

А преди това веднъж, още близо до студентските семестри, не знам как се озовахме в гостолюбния дом на Бленѝка и Цанев. Струва ми се, че беше акция на ентузиастката Лиза Матева и то навярно чрез Милена. Милена беше доста по-малка от нас. Пък беше

хубава, хубава. И с Иван Радоев, Павел Матов, Серафим Северняк, моя милост – нали няма къде, квартирки, хазайки... отидохме у тях да играем карти. От някъде се появи Георги Цанев:

– Ооо, младите писатели – си каза, – навярно ще говорят за литература...

Но в това време видя в средата на масата картите, погледна ни мълчаливо и сигурно огорчен се прибра в стаята си. Бленѝка ни гледеше с мила, блага усмивка, че ни даде и нещо да си хапнем. Павел, Дашката, Серафим, Лиза бяха върли пушачи, но в дома на трезвеника Георги Цанев скърцаха със зъби, но не посмяха да запалят.

**И все пак
на всички ни беше
толкова хубаво там**

Помня по-късно, било е през 1969 година, как тръгнахме за Тутракан – там да кажем на Бленѝка, че има кръгла годишнина. Милена ми показа снимка – гледам – кой знае защо, на нея съм с черна коса. Но нося в чантата си приветствието на Съюза на българските писатели и държавния орден. А е ноември, а е студено, главно мъгливо е и самолетът за Русе не излита, не излита. Точният Георги Цанев се безпокои:

– Няма да успеем да стигнем за вечерта...

Треска, възбуда, нерви... Георги Цанев имаше кола. Мисля, че беше „Волга“. Взехме да правим сметка и за този вариант:

Тя тъкмо ще ни събере – казваше професорът. – Можеш ли да караш? – ме пита.

– Мога – отвръща аз, но той ме гледеше със загадъчна усмивка и много-много ми нямаше вяра и в това отношение.

Часовете течаха, стана обед, диспечерите само дигаха рамене и нищо не казваха. Как ще го стигнем той Тутракан...

Елка Константинова се косеше, че няма да може да прочете словото си за Бленѝка. Най-спокойна от всички беше поетесата:

– Е, все едно че сме го отпразнували този юбилей. Ще се върнем в къщи.

Но не се върнахме. Така или иначе, облаците, главно мъглата, нещо се смелиха, излетяхме, кацнахме в Русе, хвъркнахме оттам за Тутракан.

Тутраканци радостно ни срещнаха, присъствахме на много мило тържество на поезията, родолюбие, обичта. Нищо, че беше студено, спомням си с много топлина това пътуване, това присъствие, тези дни.

Нищо, че черната ми коса се разпиля някъде из годините, с такова сърдечно чувство ще си тръгна и от тази светла вечер за 115-годишната поетеса Бленѝка.

15 април 2014 г.

За Симеон Книголюбеца

От стр. 1

Политическите събития се разиграват така, че променят предначертания жизнен път на Симеон. Първият син на Борис – Владимир, който наследява престола след оттеглянето на Борис в манастир, се опитва да върне новопокръстения народ към езичеството. Отдал се на „пиршества и разврат“, започнал да преследва християните, да руши новопостроените храмове. Тогава старият княз, „възпламенен от силен гняв, свалил монашеската дреха, препасал военен пояс, облякъл царски дрехи и, като взел със себе си онези, които се боели от бога, опълчил се срещу сина си. Скоро без особени затруднения го заловил, извадил му очите и го хвърлил в затвора“ (цитатите са от Хрониката на немския монах Регинон, съвременник на събитията).

Между приближените на Борис негови съратници вероятно е бил и Симеон, защото в един български разказ, известен като „Чудото с българина“, се казва: „по Божие благословение и Михаилово (т.е. на Борис – б. м.) Симеон свали брата си и се покачи на престола“.

През същата година – а тя е 893-а – Борис свиква „цялото си царство“, т.е. народен събор, в Преслав. Този събор взема съдбоносни решения. 1. Преслав е обявен за столица на България; 2. Борис поставя за княз Симеон, по този начин узаконява неговата власт; Борис заплашва публично своя син, че ще изтърпи същото наказание, ако с нещо отстъпи от християнството; 3. Славянският език и азбуката са обявени за официални в държавата; 4. Византийското духовенство да се прогони и замени с българско.

Симеон не само не отстъпва от християнството, но го утвърждава с обща книжнина и богослужение на славянски език, спокровителство на книжовниците, със строителство на нови храмове. Той извиква Климент от Македония, където учителства, и го назначава за епископ – „първи епископ на български език“. След Климент епископски сан е присъден и на презвитер Константин, също Методиев ученик. Те от своя страна получават правото да назначават дякони и свещеници от славянски род. Така с волята на Симеон те стават важен фактор за славянизацията на българската църква.

Епископ Теофилакт, грък по народност, който пише житие на Климент въз основа на български извори, казва: че княз Борис „родил“ Симеон „по свой образ и подобие и той запазил неподправени чертите на неговата доброта... Затова довършил недовършеното от баща си, като засилил божествената проповед, непоколебимо утвърдил православието с построените навсякъде църкви и дал широк и открит път на Божия закон“.

По време на управлението на княз Симеон Преслав се превръща в център на старобългарската славянска литература и на изкуствата. Тук развиват книжовната си

Тази година се навършиха 1150 години от рождението на цар Симеон I Велики. По този повод Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира вечер под наслов „КНИГОЛЮБЕЦЪТ СИМЕОН“. Специално за случая бе поканена проф. Донка Петканова, която е сред най-добрите медиевисти у нас и по света. Тя прочете слово за личността и книжовната дейност на българския владетел, по времето на който границите на България се разпростират от Карпатите до Бяло море и от Черно до Адриатическо море, когато са поставени темелите и издигнати зидовете на онази България, която 10 столетия по-късно акад. Дмитрий Лихочов нарече „държава на духа“. Неслучайно времето на цар Симеон I Велики е известно като Златен век на българската култура.

Празничната вечер започна с изпълнения на Катерина Байчева, Теодор Велинов и Цвети Йотова от Детска хорова студия „Български славеи“ в музикален съпровод на Неолина Пелова, ръководител на студията. Вазовите „Молитва“ и „Цар Симеон“ („Край Босфора шум се вдига“) в изпълнение на славеите ни предизвикаха сълзи в очите на присъстващите. Музикалната програма продължи с участието на Александрина Стоянова (мецосопран), Марио Арсенов (бас баритон) и Росица Данова (сопран), ученици от майсторския клас на Петър Данаилов. Изпълненията им с музикален съпровод на Божидар Пенев бяха съпроводени с горещи аплодисменти. Водещ бе д-р Елена Алекова.

Вечерта бе проведена на 10 май 2014 г. и с нея стартират проявите на читалището, посветени на 24 май – Деня на българската просвета и култура и на славянската писменост. **Снимки на стр. 6**

дейност Константин Преславски, Черноризец Храбър, Йоан Екзарх, множество преводачи. Симеон лично участва в книжовния процес. Съществуват няколко факта, които показват, че той поръчва да бъдат преведени определени творби. Тудор Доксов – смята се за братовчед на Симеон – пише в своята приписка към словата на Атанасий Александрийски против арианите: „Тези благочестви книги, наречени Атанасий, преведе по поръка на българския княз на име Симеон на славянски език от гръцки, епископ Константин, ученик на Методий... в годината от сътворението на света 6414 [906 г.] индикт 10. По поръка на същия княз ги преписа Тудор Доксов черноризец на устието на Тича в годината 6415 [907 г.] индикт 14, където е сътворена от същия княз светата златна нова черква“.

Друг книжовник – презвитер Григорий – превежда Стария завет също по нареждане на княза. Цитирам: книгите са преведени „по заповед на книголюбеца княз Симеон, справедливо наречен боголюбец“.

Една от най-забележителните книги, които Симеон е наредил да бъдат преведени, е известният енциклопедичен сборник „Сбор от много отци“. Той е съхранен с ранен препис от 1073 г., направен в Киев за руския княз Светослав Ярославич.

Старобългарският превод следва византийска антология, но името на нашия преводач не е известно. Съдържанието на сборника е много разнообразно и богато. Използвани са над 25 известни и авторитетни автори. Поднасят се исторически, теоложки, философски, медицински, природонаучни, литературно-теоретични, библиографски сведения. От съдържанието и от разширеното заглавие на българския текст може да се проумее какъв е бил замисълът на Симеон да избере и поръча за превод византийския енциклопедичен сборник. На него е възлагал преди всичко познавателни задачи. Изложението е „накратко“, за да се запомни и да се превърне в знание за „готов отговор“.

В сборника е поместена стихотворна похвала на Симеон, която съдържа много важни и безспорни сведения. Днес тя е ценна като исторически извор за културната дейност на Симеон и като поетическо произведение.

Разгледана като исторически извор, тя поднася следните факти:

1. Симеон нарежда сборника да бъде преведен, цитирам: „Великият между царете Симеон... заповяда на мен, нищо незнаещия, да направя промяна в словесната форма, но да запазя точността на мисълта...“

Тези стихове решават приблизително и въпроса за времето, когато преводът е извършен – след 913-а, когато Симеон започнал да се титулува „цар“, или след 917-а (Ахелойската победоносна битка), както мислят други учени.

2. Симеон събира в двореца книги, т.е. полага основите на дворцова библиотека: той събира всички божествени книги, „с които своите палати изпълни“.

3. Симеон извършва сред болярите просветна дейност. Събрал „като трудолюбива пчела“ мислите на Писанието във „велемъдрото си сърце“, Симеон ги „разлива като сладък мед от своите уста пред болярите, за да просвети техните мисли“.

Похвалата е издържана в подчертано величав тон. За това помагат сравненията, епитетите. Интересно е сравнението с Птоломей – най-вероятно се има предвид Птоломей I Сотер, който основава Александрийската библиотека. Симеон си създава „вечен спомен“ не заради военните си успехи, а заради книголюбието и христоложието си. Затова поетът му пожелава, като награда венеца на блажените и свети мъже“. Така с изградена представа за величието на Симеон и е изразено повишеното самочувствие на поета славянин.

Дворцовата библиотека навярно са намерили място гръцки книги, донесени от Симеон от Цариград, но преди всичко оригиналите или първите копия на българската преводна и оригинална литература. От Йоан Екзарх знаем, че неговият труд

„Шестоднев“ е посветен на Симеон. Логично е да се предположи, че му е лично предаден. В Пролога към книгата Йоан пише:

„Какво по-хубаво и какво по-сладо има за боголюбците, които наистина жадуват за вечен живот, от това да не отстъпват никога с мисълта си от Бога и да помнят неговите добри творения? Така и ти, славни княже Симеоне, христолобче! не преставай да търсиш неговите заповеди и творения, желяйки да се украсиш и славис с тях“.

След като се възхищава от мъдро устроената природа, книжовникът посочва изворите си, от които е черпил материал, и своето скромно лично участие, и отново се обръща към княза: „И ако повелителят го обича, ще приеме всичко това като негов (т.е. на книжовника) труд“.

През IX-X в. единствено Йоан Екзарх описва Симеоновия дворец и дава представа за външния вид на княза и неговия съвет:

„Ако ли пък му се случи (на човек идещ от провинцията – б.м.) да види и княза, седнал в мантия, обшита с бисер, със златен наниз на шията, с гривни на ръцете, препасан с кадифен пояс и увиснал на бедрото меч, а от двете му страни седнали боляри със златни огърлици, с пояси и гривни, и когато се завърне в своята земя, ако някой го попита: „Какво видя там?“, той ще рече: „Не зная как да разкажа това, защото само със собствените си очи бихте могли достойно да се начудите на красотата...“

Йоан е с висш духовен сан; той познава Преслав в неговия благоустроен вид, влизал е в двореца, виждал е княза, ето защо той разказва за видяното със собствените си очи. Пролитава богатството на преславския двор, величието на княза и гордостта, и радостта на писателя.

В литературата има податки за Симеон не само като книголюбец, покровител на славянската книжнина, ценител на литературната форма, но и като пряк участник в книжовната дейност на своето време. Известен е сборник с избрани слова на Йоан Златоуст, наречен от самия Симеон „Златоструй“. Това научаваме от предисловието към сборника:

„Откакто благоверният цар Симеон изучи всички стари и нови книги, вътрешния и външен смисъл на Светото писание, нравите и обичаите на всички учители и мъдростта на целия разум на блажения Йоан Златоуст, той се учуди на ораторското му изкуство и от благодатта на Светия дух. И понеже бе навикнал да четете всичките му книги, той избра от произведенията му слова и ги нареди в една книга, която нарече „Златоструй“.

От този цитат става ясно признанието за книжовната култура на Симеон, изучил творбите от древността до ново време, както свидетелства и немският посланик в Цариград Луипранд. Впечатление прави сведението, че владетелят се възхищава не само от мъдростта на Йоан Златоуст, но и от ораторското му изкуство. Това говори за литературен усет и познания у Симеон, за оценка и на формата. По-нататък в предисловието се обяснява защо книгата е наречена златоструйна. Друга важна вест в него е, че Симеон лично е подбрал и подредил Златоустовите слова за превод. Изложението се води в трето лице, но в края на предисловието се преминава в първо лице множествено число:

„За по-голям успех и за подтик на мнозинството, както и да не се уморят и да не попаднат в леност ония, които биха ги чели в пълно събрание (т.е. Златоустовите слова – б.м.), ние избрахме малко от многото, и то ония от тях, които ни се харесаха...“

„Ние“-формата е характерна за Средновековието, много рядко се казва „аз“, тъй като се смята за нескромно. Това създава впечатлението, че сам Симеон говори като изтъква причините за избора на словата. Изключителна е мисълта, че един от мотивите за този избор е личната оценка, харесването на творбите. Такова признание не се среща в литературата на първото българско царство. Това е позиция на високообразован човек с личен вкус и мнение.

От цялото предисловие не проличава дали и преводът на словата е дело на Симеон или само изборът и подредбата им. Затова този въпрос и целият предговор е занимавал мнозина учени. Днес преобладава становището, че предисловието е написано от близък до царя почитател и представлява похвала; неговият автор вероятно е и преводачът на словата. Данните от съдържанието на предисловието обаче не се оспорват. По своя патос и по отношение на образа на Симеон то се сближава с похвалата от енциклопедичния сборник „Сбор от много отци“. Двете похвали и съответно преводите на двата сборника възникват и в близко време – след като Симеон получава титлата цар.

Като заключение ще изразя мнение, което споделят и българските историци. Славата на Симеон като първостроител на една нова култура надвишава подвизите му като военачалник и дипломат. Цар Симеон е душата на един интелектуален кръг, който създаде епоха в историята на славянския свят.

МАРАТОН НА ЧЕТЕНЕТО... – 16 април 2014

Проф. Милена Цанева

За най-малките имаше и изненади

Всички бяха щастливи

Димитър Кралев

И децата четеха

Елена Алекова с ученичка

Автографи за заслужилите

Публиката

Калин Терзийски

И още автографи

Надежда Захариева и Силва Аврамова

Донка Петрунова

Опашка за автографи

Учениците не останаха безучастни

НЕЗАГЛЪХНАЛИ ВЪПРОСИ... – 15 април 2014

Проф. Милена Цанева

На преден план проф. Елена Огнянова и доц. Ивайло Христов

Станка Калчева изпълнява стихове на Бленика

Проф. Милена Цанева с Петър Караангов и съпругата му

КНИГОЛЮБЕЦЪТ СИМЕОН – 10 май 2014

Катерина Байчева

Тодор Велинов и Цвети Йотова

Александрина Стоянова

Марио Арсенов

Росица Данова

Проф. Донка Петканова и проф. Банко Банков

Петко Тотев също взе отношение по темата

Културен афиш май

- 8 май 2014**
Концерт на Танцов състав „ЖАР“ по повод 90 години от създаването на НППГФ
Начало 13.00 часа Зала 11 на НДК
- 10 май 2014**
Книголюбецът Симеон – вечер посветена на 1150 г. от рождението на Симеон I Велики с участието на: проф. Донка Петканова, Александрина Стоянова – мецосопран, Марио Арсенов – бас баритон, Росица Данова – сопран, ДХС „Български славеи“, Водец: Елена Алекова
Начало 18.00 часа Малък салон
- 10 май 2014**
Участие на Танцов състав „ЖАР“ в 7-ми Конкурс за ГОЛЯМАТА ТАНЦОВА НАГРАДА НА СОФИЯ – 2014 г.
18.00 часа Кино „Освобождение“
- 14 май 2014**
Концерт на ученици от класа по поп и джаз пеене на Румяна Коцева и Детски танцов състав в Изложение „Младешта в действие – 2014 г.“ организирано от Европейската Комисия
Начало 13.00-15.00 часа Открита естрада НХГ
- 15 май 2014**
Концерт на ДХС „Български славеи“ в Изложение „Младешта в действие – 2014 г.“ организирано от Европейската Комисия
Начало 15.00 часа НХГ
- 17 май 2014**
Годишен концерт на ученици от класа по китара на Тинко Тодоров
Начало 18.00 часа Просветна зала
- 19 май 2014**
ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА представя „НЕ ОСТАРЯВАЙ ЛЮБОВ“ лирика от НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ
Водец: Надежда Захариева с участието на: Ивана Дездева и Хайгашод Агасян
Начало 18.00 часа Клуб „Студио 5“
- 21 май 2014**
ДА ПРЕНЕСЕМ СВЕТЛИНАТА концерт по случай 24 май с участието на ученици от школите по изкуствата и художествените колективи на читалището
Начало 19.00 часа Зала 11 НДК
- 29 май 2014**
19 Международен салон на изкуствата КОТАРАКЪТ В ЧИЗМИ балетна приказка от деца за деца в партньорство с Район „Триадница“ и НДК в подкрепа за кандидатурата на София за Европейска столица – 2019 г.
Начало 19.00 часа Зала 11 НДК
- 30 май 2014**
Годишен концерт на ученици от класа по пиано на Неолина Пелова
Начало 19.00 часа Просветна зала

Секретар НЧ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“: Светла СЛАВЕЕВА
Главен редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Костадин ЛЯНГОВ
Фотограф: Виктор ВИКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Витоша“ 109;
тел.: 952 25 78
Вестникът се разпространява безплатно